

ARCHI-PRZYGODY

**PROGRAM EDUKACJI
ARCHITEKTONICZNEJ**

2017

CZĘŚĆ I – PRZEDSZKOLE

ARCHI-PRZYGODY

PROGRAM EDUKACJI ARCHITEKTONICZNEJ

2017

CZĘŚĆ I – PRZEDSZKOLE

WPROWADZENIE

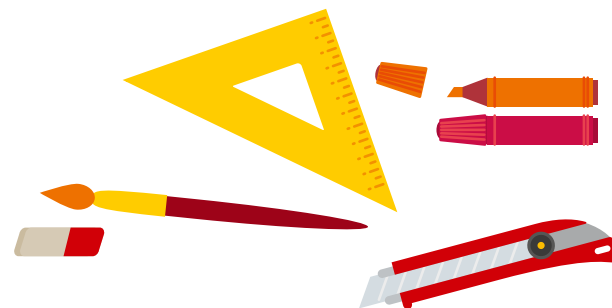
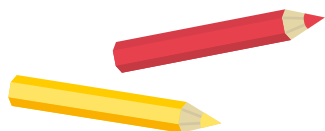
Cele programu: rozbudzenie wrażliwości i kreatywności, poznanie przez dzieci przestrzeni, w której przebywają, docenienie tradycji architektonicznych, rozumienie procesu tworzenia krajobrazu kulturowego.

Edukacja architektoniczna dzieci i młodzieży jest kojarzona z jednorazowymi wydarzeniami, warsztatami, akcjami w przestrzeni czy lekcjami muzealnymi. Rola tego typu wydarzeń jest ważna, ale budowanie wrażliwości dotyczącej otoczenia przestrzennego powinno być procesem powszechnym, trwałym, bardziej uświadomionym i profesjonalizowanym.

Proponujemy 10 scenariuszy zajęć do realizacji w przedszkolu. Część z nich może być prowadzona również w domu kultury, bibliotece czy przestrzeni publicznej.

Opisujemy w skrócie sposób organizacji warsztatów, tematykę i pomoce do wykorzystania podczas „lekcji-zabaw” z architekturą. Proponowane tematy, związane z poznawaniem i rozumieniem przez dzieci przede wszystkim własnego otoczenia, są interesującą propozycją i uzupełnieniem kreatywnych zajęć w przedszkolu. Program uzupełnia podstawę programową wychowania przedszkolnego.

Przebieg i efekty tej serii zajęć zależą od Was – nauczycieli i architektów, ale przede wszystkim uczestników – dzieci.

UCZESTNICY ZAJĘĆ

Dzieci w wieku 4–6 lat.

Bez względu na to, gdzie odbywają się warsztaty, w skład zespołu wchodzi:

- Nauczyciel przedszkolny (osoba koordynująca zajęcia)
- Architekt, reprezentant jednego z zawodów projektowych

Dodatkowo do projektu mogą być włączani:

- Animatorzy kultury
- Wolontariusze
- Rodzice
- Osoby zainteresowane ze środowiska lokalnego
- Przedstawiciele samorządu terytorialnego

Program został przygotowany i jest realizowany przez Narodowe Centrum Kultury.

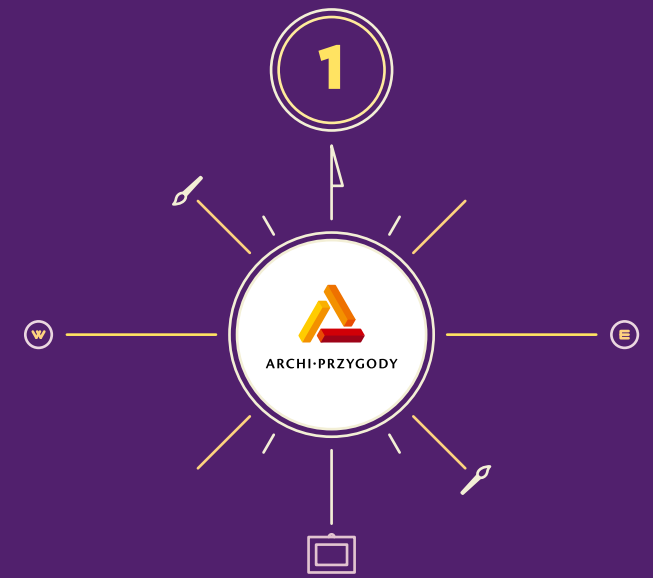
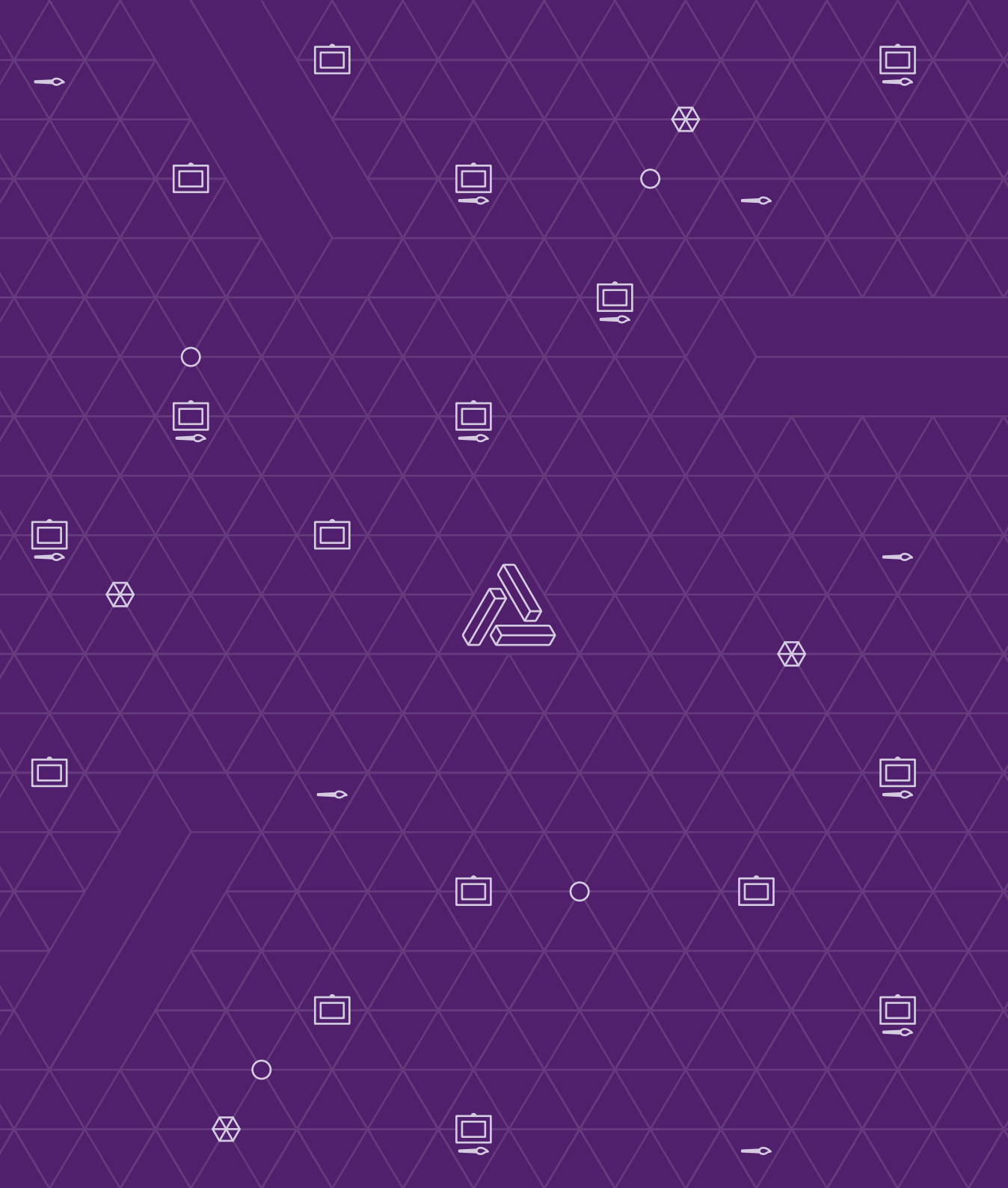
Autorzy: Zofia Bisiak, Aleksandra Chrzanowska, Anna Sępniewska,
Dariusz Śmiechowski, Joanna Zwolińska

Projekt graficzny: re:design (www.redesignstudio.pl)

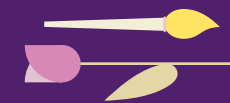
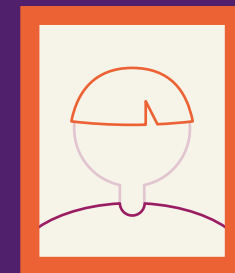
Warszawa 2017

*Budowanie wrażliwości
dotyczącej otoczenia
przestrzennego
powinno być procesem
powszechnym,
trwałym, bardziej
uświadomionym
i profesjonalizowanym.*

JA I MOJE OTOCZENIE

JA I MOJE OTOCZENIE

PRZEBIEG ZAJĘĆ:

1.1

Nauczyciel opowiada/czyta wybrany tekst, przedstawiający zachwyty nad światem, a następnie zadawanymi pytaniami zachęca dzieci do wyrażenia swoich odczuć.

1.2

Architekt objaśnia sposób wykonania rysunków (dzieci rysują czarnym pisakiem na białych arkuszach A3 w układzie poziomym). Po lewej stronie kartonu dzieci rysują autoportret (twarz, cała postać lub symbol postaci). Po wykonaniu autoportretu dzieci kładą się na dywanie, zamykają oczy i chwilę odpoczywają. Nauczyciel prosi, żeby wyobraziły sobie miejsce, w którym czują się najlepiej. Następnie dzieci wstają, siadają przy stolikach i po prawej stronie swojego kartonu rysują, tak jak potrafią, miejsce, o którym myślały. Może to być dom, pokój, kryjówka, fragment podwórka czy ogrodu (prowadzący nie podpowiada wyborów tego miejsca, ani sposobu jego przedstawienia).

1.3

Ukończone prace należy wyeksponować na ścianie w sposób uporządkowany. Następnie dzieci, kolejno, krótko komentują swoje rysunki.

1.4

Uwzględniając przedstawione miejsca oraz sposoby ich zobrazowania, prowadzący i uczestnicy grupują rysunki i dyskutują nad wyłonieniem cech przyjaznego im otoczenia.

CZAS TRWANIA ZAJĘĆ:

120 minut

PROWADZĄCY: nauczyciel, architekt.

CELE: wzmocnienie postrzegania samego siebie w powiązaniu z dostrzeganiem tego, co uznajemy za pozytywne w otoczeniu; zwrócenie uwagi na współzależność człowiek – środowisko życia.

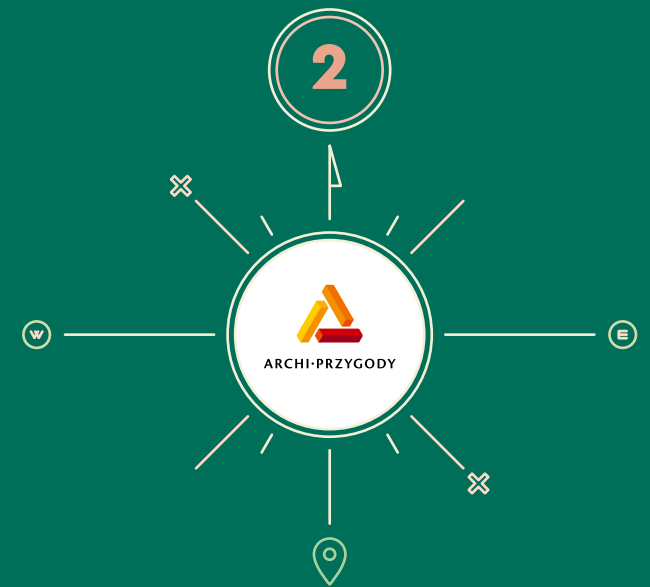
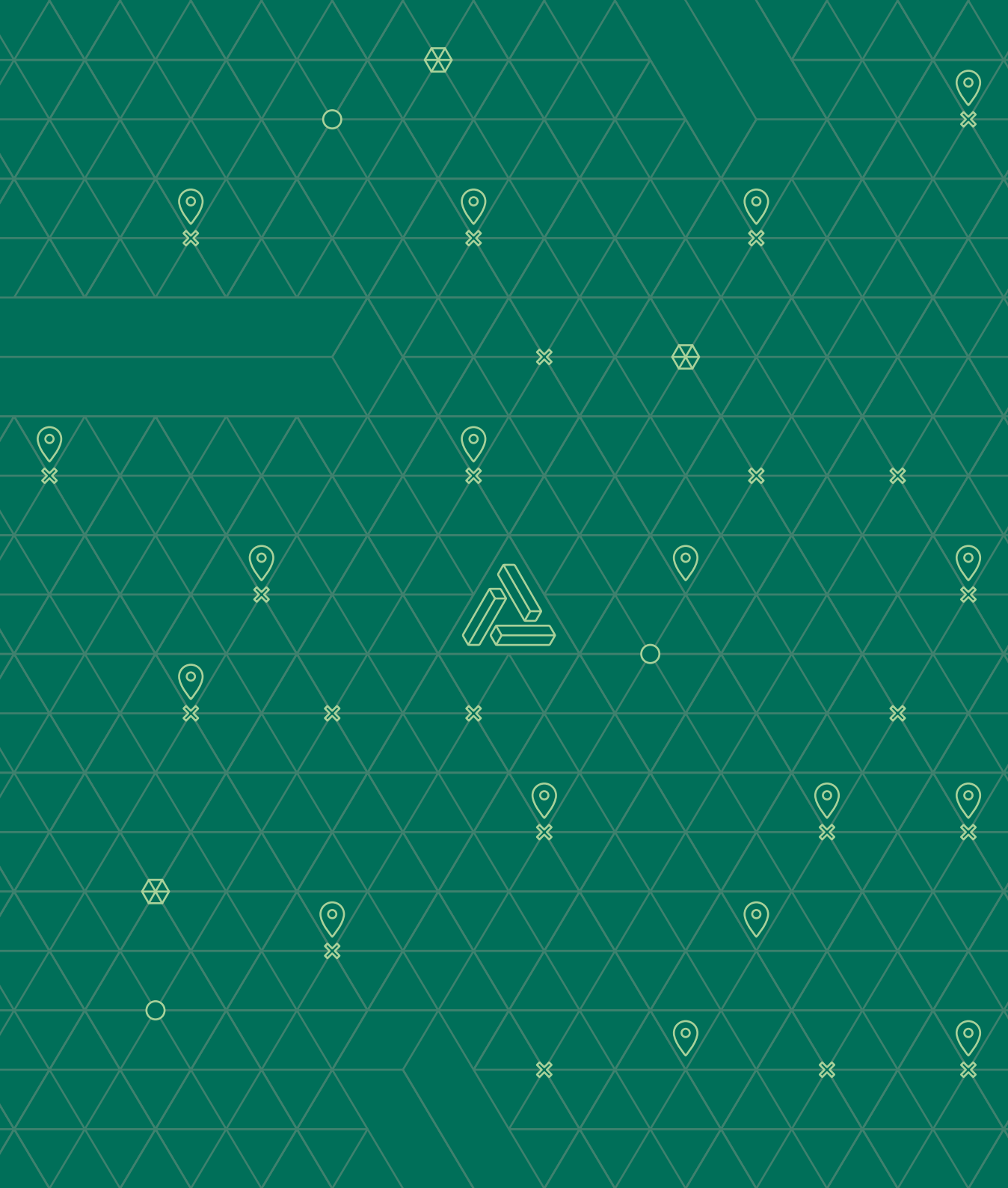
PROBLEMATYKA: aktywna postawa wobec środowiska; utożsamianie się ze swoim miejscem w otaczającej przestrzeni.

ZAGADNIENIA KLUCZOWE: autoportret, przyjazne otoczenie.

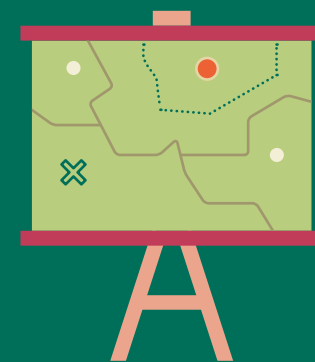
METODY PRACY: słowna, aktywizująca, praktycznego działania, problemowa.

FORMY PRACY: indywidualna, zbiorowa.

ŚRODKI DYDAKTYCZNE: tekst przedstawiający zachwyty nad otoczeniem (np. fragment poezji polskiej), białe kartony formatu A3 dla każdego dziecka, czarne pisaki.

PRZEWODNIK PO MOJEJ OKOLICY

PRZEWODNIK PO MOJEJ OKOLICY

PRZEBIEG ZAJĘĆ:

2.1

Nauczyciel opowiada miejscową legendę, mówi o historii lokalnego krajobrazu (zabytki, przyroda, ludzie), pokazuje zdjęcia oraz dawne i współczesne mapy.

2.2

Architekt pomaga dzieciom odnaleźć na mapie znane im miejsca oraz charakterystyczne budowle. Wspólnie planują trasę wycieczki po okolicy w poszukiwaniu śladów historii, miejsc o szczególnych walorach i przygotowują proste symbole (piktogramy) do oznaczania ich na mapie.

2.3

Grupa wychodzi na wycieczkę. Dzieci oglądają budowle, interesujące miejsca. Opowiadają o tym, co zauważyły. Rozróżniają budynki stare i nowe, mieszkalne, usługowe, przemysłowe. Zwracają uwagę na inne charakterystyczne miejsca w krajobrazie. Oznaczają (wybranymi symbolami) obiekty, miejsca na mapie. Prowadzący fotografują i notują spostrzeżenia dzieci.

2.4

Na drugich zajęciach dzieci oglądają mapę z oznaczeniami, wydrukowane wybrane zdjęcia z wycieczki, przypominają sobie trasę i wrażenia. Z odpowiednimi miejscami na mapie związane są właściwe zdjęcia, oznaczenia, rysunki. Można narysować trasę spaceru i oznaczyć wybrane obiekty, tworząc rodzaj obrazkowego przewodnika.

2.5

Na prezentację efektów dzieci mogą zaprosić inną grupę przedszkolną, gości, rodzinę.

CZAS TRWANIA ZAJĘĆ:

2 × 120 minut

PROWADZĄCY: nauczyciel, architekt.

CELE: poznanie terytorium i społeczności; nabycie umiejętności przekazania gościom, turystom, mieszkańcom obserwacji i wiedzy na temat wartości przestrzennych miejsc z własnego bliskiego otoczenia, orientacja w przestrzeni i czytanie mapy.

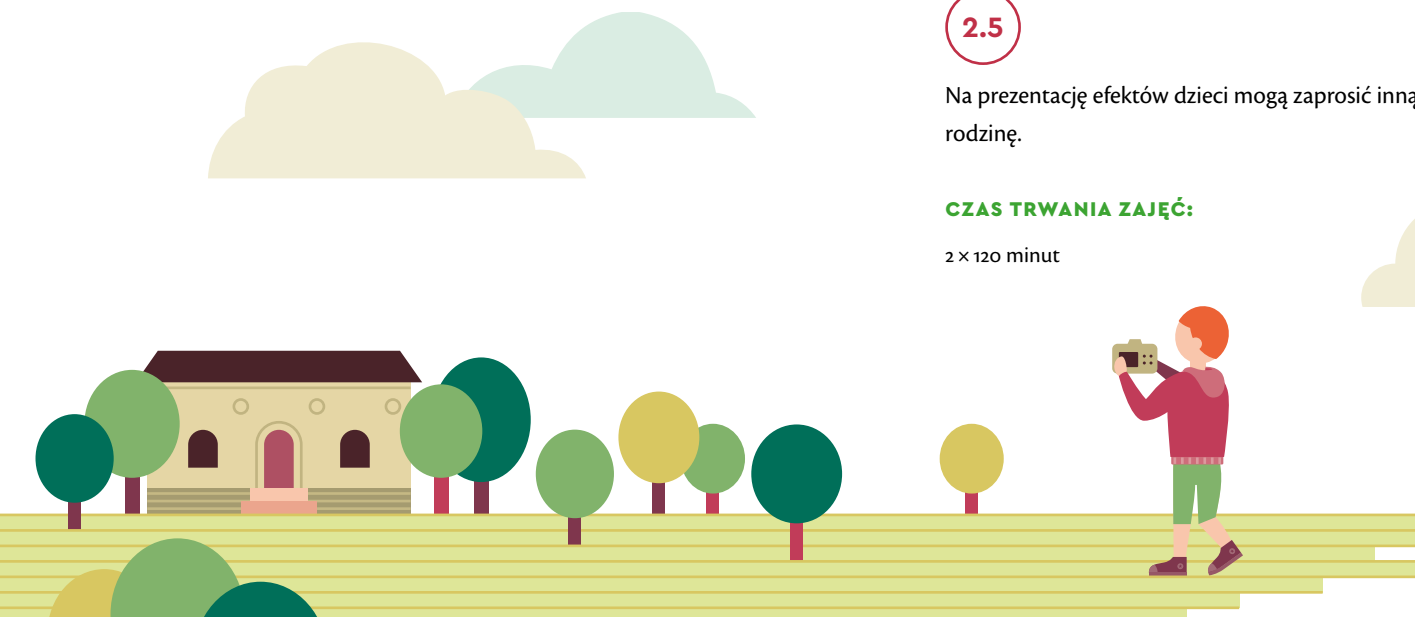
PROBLEMATYKA: dziedzictwo kulturowe i przyrodnicze.

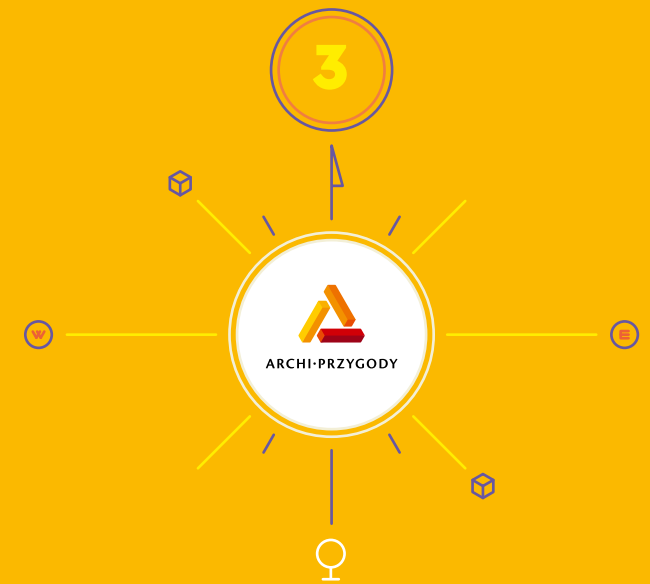
ZAGADNIENIA KLUCZOWE: krajobraz, charakter zabudowy, zabytki, pomniki przyrody, architektura historyczna i współczesna.

METODY PRACY: słowna, aktywizująca, praktycznego działania, problemowa.

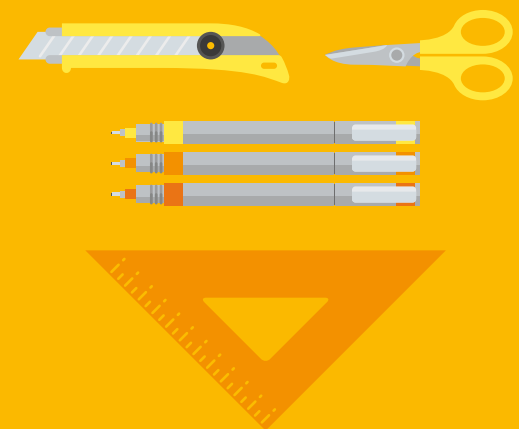
FORMY PRACY: indywidualna, zespołowa, zbiorowa.

ŚRODKI DYDAKTYCZNE: mapy (dawne i współczesne), powiększone fragmenty mapy najbliższej okolicy, notatnik, kolorowe pisaki, aparat fotograficzny, kredki, kartki A4, klej, duży karton.

MODELE PRZESTRZENNE

MODELE PRZESTRZENNE

PRZEBIEG ZAJĘĆ:

3.1

Architekt wyjaśnia, w jakim celu i w jaki sposób wykonuje się makiety. Prezentuje przykłady.

3.2

Dzieci, na prośbę nauczyciela, przejmują rolę projektantów. Następuje podział na grupy. Każda grupa (3–5 osobowa) ustala temat swojej makiety: dom, plac zabaw lub przestrzeń parkowa, wnętrze, meble.

3.3

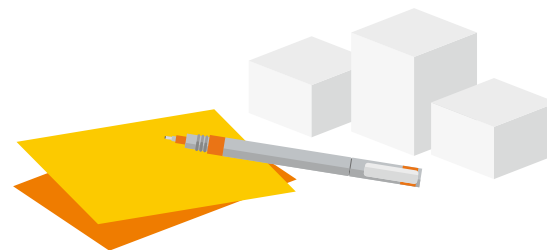
Grupy przystępują do realizacji makiet na tekturowych podkładkach formatu A3.

3.4

Na zakończenie zajęć należy makiety umieścić na jednej płaszczyźnie. Następnie dzieci/grupy prezentują wykonane prace, odmienne charaktery makiet, sposoby ich wykonania oraz wykończenia.

CZAS TRWANIA ZAJĘĆ:

120 minut

PROWADZĄCY: nauczyciel, architekt.

CELE: ćwiczenie wyobraźni przestrzennej, poznanie podstaw modelowania, wykonywania makiet architektonicznych budynków i terenu (z elementami zieleni); ćwiczenie umiejętności manualnych.

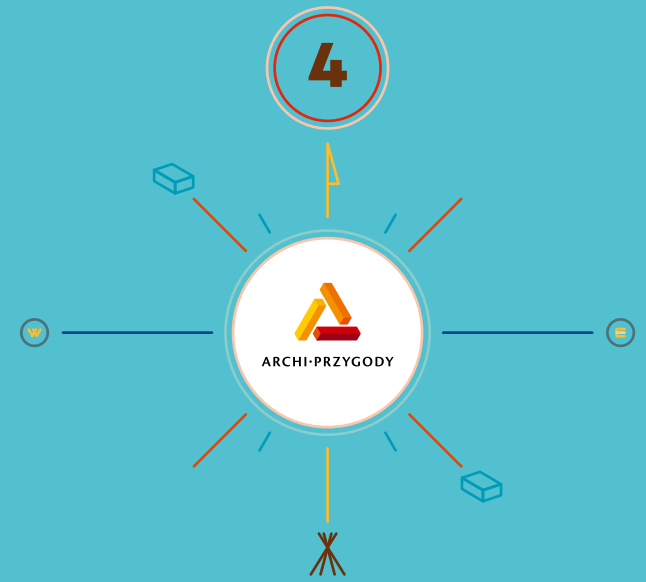
PROBLEMATYKA: praktyczne rady i ćwiczenia dotyczące budowania obiektów trójwymiarowych.

ZAGADNIENIA KLUCZOWE: warsztat architekta, makietka.

METODY PRACY: słowna, aktywizująca, problemowa.

FORMY PRACY: zespołowa, zbiorowa.

ŚRODKI DYDAKTYCZNE: przykładowe makiety: dom, teren, wnętrze; podkładki tekturowe formatu A3, kartonowe pudełka, kolorowe brystole, kolorowe papiery, nożyczki, ołówki, linijki, klej, plastelina, zgromadzone materiały naturalne: suszone rośliny, patyczki, piasek, szyszki itp.

SCHRONIENIE

SCHRONIENIE

PRZEBIEG ZAJĘĆ:

4.1

Dzieci słuchają baśni *Trzy małe świnki*, a następnie rozmawiają na temat materiałów użytych do budowy domków i odpowiadają na pytania:

- Który z materiałów okazał się najtrwalszy?
- Który z materiałów był najmniej trwały? Dlaczego?

Architekt prezentuje materiały (cegłę, kamień, słomę, drewno, glinę itd.). Dzieci poznają cechy materiałów i omawiają ich zastosowanie. Architekt demonstruje (np. na zdjęciach) warianty budowania z różnych materiałów.

4.2

Dzieci, pracując w grupach, zainspirowane opowiadaniem, na tekturowych podkładkach formatu A4 budują modele schronień.

4.3

Dzieci prezentują prace, dzieląc się wrażeniami.

4.4

Dzieci w grupach budują dla siebie schronienia w ogrodzie przedszkolnym (ewentualnie w sali), przy wykorzystaniu gałęzi, desek, koców, materiałów z odzysku itp.

4.5

Po ukończonej pracy dzieci wymieniają się spostrzeżeniami. Następnie przedstawiają pomysły na budowę schronień także dla zwierząt i proponują sposoby ich wykonania.

CZAS TRWANIA ZAJĘĆ:

2 x 120 minut

PROWADZĄCY: nauczyciel, architekt.

CELE: poznanie podstawowych potrzeb mieszkaniowych.

PROBLEMATYKA: rozważne wykorzystywanie materiałów i ochrona zasobów naturalnych w budownictwie; ochrona przed wpływem żywiołów, ale także inspiracja żywiołami; podstawowe funkcje i formy w architekturze.

ZAGADNIENIA KLUCZOWE: architektura ekologiczna, edukacja w naturze.

METODY PRACY: słowna, aktywizująca, praktycznego działania, problemowa.

FORMY PRACY: zespołowa, zbiorowa.

ŚRODKI DYDAKTYCZNE: tekst baśni *Trzy małe świnki*, tekturowe podkładki formatu A4, słowa, patyki, cegła, plastelina lub glina, materiały (w zależności od miejsca budowy schronień): patyki, żerdzie, deski, liście, mchy, koce.

5

DOM I OGRÓD

DOM I OGRÓD

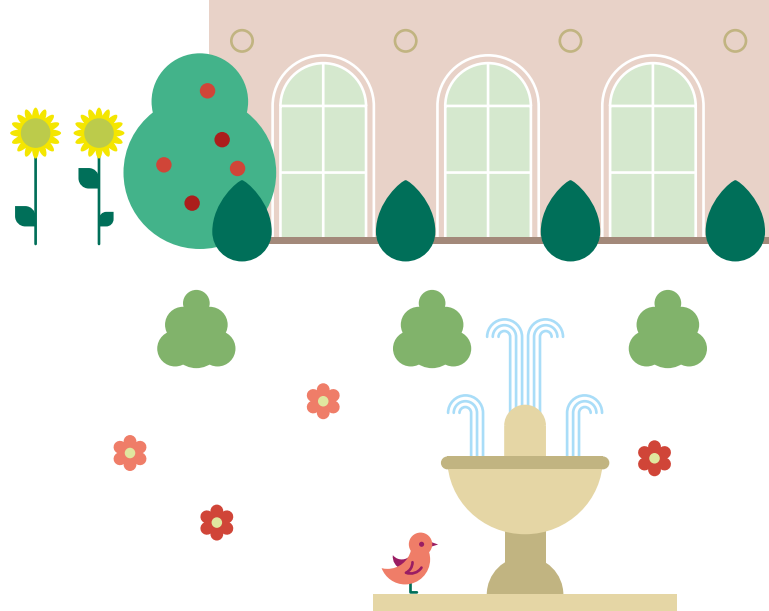
PRZEBIEG ZAJĘĆ:

5.1

Architekt pokazuje zdjęcie satelitarne miejscowości i wspólnie z dziećmi omawia widoczne na nim elementy: budynki, komunikację, zieleni. Uczestnicy zwracają uwagę na budynki mieszkalne i tereny zielone. Grupa rozmawia o tym, jak dom łączy się z ogrodem, do czego służą okna, balkony, werandy, tarasy, ogródki, ogrody itp. Nauczyciel czyta wiersz *Zieleń w mieście* Joanny Kulmowej.

5.2

Dzieci wykonują na tekturowych podkładkach formatu A4 indywidualne makiety, ukazujące połączenie domu z ogrodem.

5.3

Architekt rozkłada na podłodze płaszczyznę z gładkiej tektury „malarskiej”, na której – w zdefiniowanych granicach – dzieci układają wykonane wcześniej makiety tak, żeby utworzyły fragment miasta-ogrodu. Rozmieszczając swoje domy, dzieci mają zwrócić uwagę na ład, usytuowanie sąsiednich domów, dostępność przestrzeni publicznej oraz wygodny i bezpieczny układ dróg, ścieżek itd. Na tekturze dorysowują powiązania komunikacyjne i przyrodnicze (zieleń, woda itp.).

CZAS TRWANIA ZAJĘĆ:

120 minut

Makiety wykonane w ramach tych zajęć można wykorzystać podczas realizacji tematu nr 10 (PRZYJAZNE MIASTO I MIEJSCOWOŚĆ)

PROWADZĄCY: nauczyciel, architekt.

CELE: określenie, jakie wartości powinno reprezentować zdrowe środowisko mieszkaniowe.

PROBLEMATYKA: jak łączyć architekturę budynku z otoczeniem; jak mieszkać lepiej, chroniąc jednocześnie środowisko przyrodnicze.

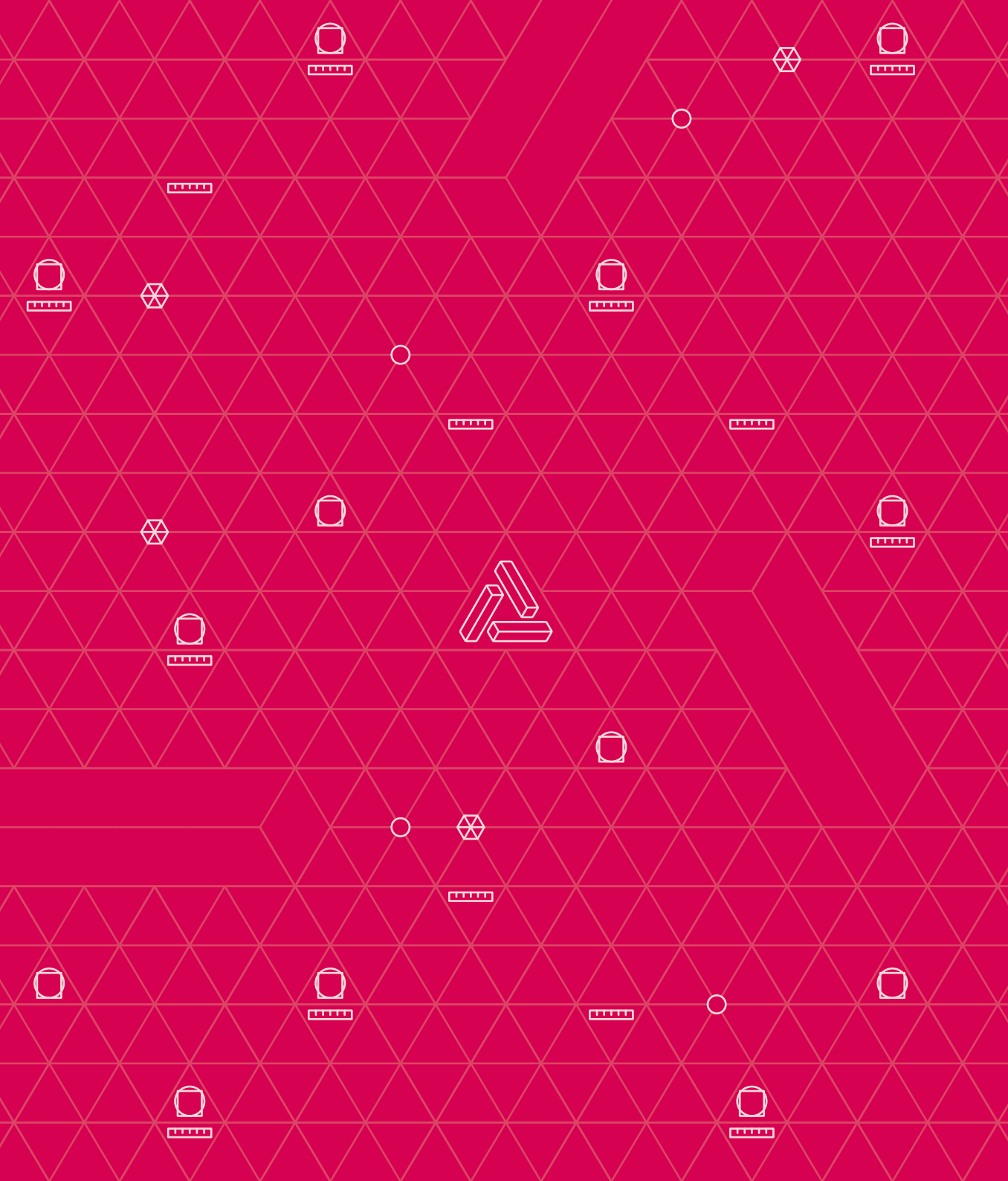
ZAGADNIENIA KLUCZOWE: architektura wnętrz, architektura krajobrazu, urbanistyka, ochrona środowiska.

METODY PRACY: słowna, aktywizująca, problemowa.

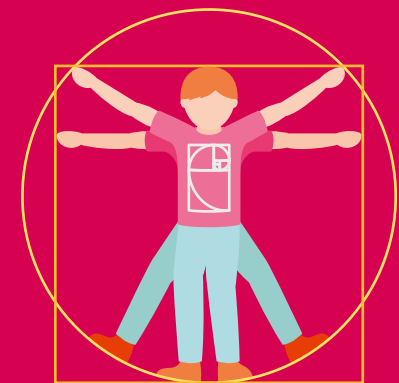
FORMY PRACY: indywidualna, zbiorowa.

ŚRODKI DYDAKTYCZNE: zdjęcie satelitarne miejscowości (fragmentu), podkładki tekturowe formatu A4, patyczki, szyszki, suszone rośliny, kolorowe papiery, papier szary, plastelina, nożyczki, klej, gładka tektura „malarska”, pisaki, wiersz *Zieleń w mieście* Joanny Kulmowej.

SKALA I PROPORCJE

SKALA I PROPORCJE

PRZEBIEG ZAJĘĆ:

6.1

Na przypiętym do ściany (lub rozłożonym na podłodze) szarym papierze dzieci odrysowują swoje sylwetki (różnymi kolorami różne pozycje). Na drugim dużym arkuszu, umieszczonym na ścianie, zaznaczają swój wzrost.

6.2

Prowadzący mierzą zaznaczony wzrost i podpisują imieniem każdego z dzieci. Zapisują też wzrost każdego dziecka na osobnych kartkach A4 (po 1 kartce dla dziecka) i rysują na nich kwadrat o boku równym danemu wzrostowi, w skali 1:10 (np. przy wzroście 140 cm bok kwadratu ma długość 14 cm).

6.3

Architekt pokazuje grupie rysunek „człowieka witruwiańskiego” Leonarda da Vinci i opisuje w kilku zdaniach zasady proporcji (można również wspomnieć, że w dawnych wiekach miarą były ludzka stopa lub łokieć, a w Japonii do dziś miarą powierzchni jest wielkość maty tatami). Dzieci porównują swoje narysowane wcześniej sylwetki z modelem człowieka witruwiańskiego. Można także porównać sylwetki osób do rysunków, zdjęć itp. przedmiotów codziennego użytku (np. mebli).

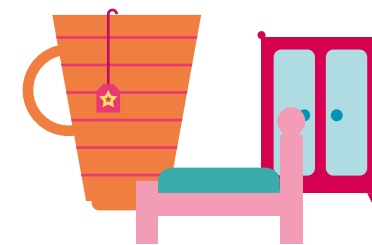
6.4

Dzieci formują z plasteliny model człowieka swojego wzrostu w skali 1:10, mieszczący się w narysowanym wcześniej kwadracie.

Model powinien być zbudowany zgodnie z poznanymi proporcjami w taki sposób, aby mógł siadać, leżeć i stać. Dzieci umieszczają swoje modele w jednym rzędzie i porównują przedmioty w różnych skalach, np. krzeselka, łóżeczka i wózek dla lalek różniące się wielkością, ubrania itp.

CZAS TRWANIA ZAJĘĆ:

120 minut

PROWADZĄCY: nauczyciel, architekt.

CELE: uświadomienie związku budowy anatomicznej człowieka z elementami otoczenia; nabywanie umiejętności przedstawiania obiektów w skali.

PROBLEMATYKA: odniesienie proporcji postrzeganych w otoczeniu do proporcji ciała ludzkiego.

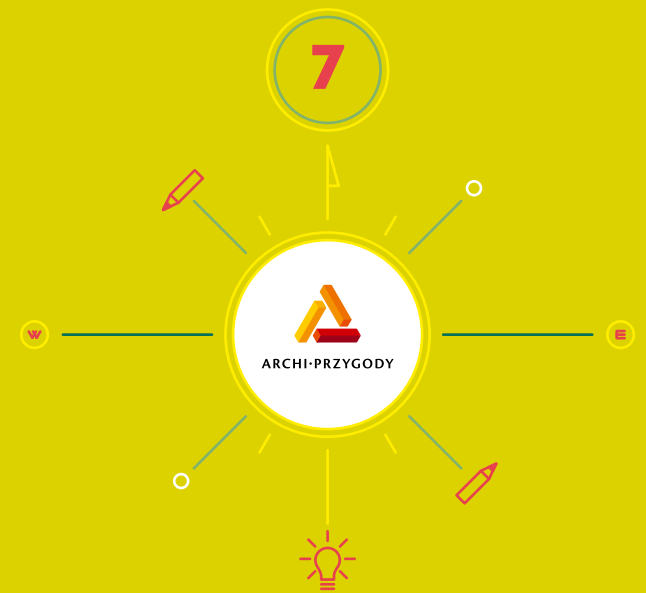
ZAGADNIENIA KLUCZOWE: skala, proporcje, wymiary, ergonomia.

METODY PRACY: słowna, aktywizująca, praktycznego działania, problemowa.

FORMY PRACY: indywidualna, zbiorowa.

ŚRODKI DYDAKTYCZNE: arkusze szarego papieru formatu A0 lub A1, kolorowe pisaki, taśma miernicza (długości 2–5 m), kartki formatu A4, linijki, ołówki, rysunek „człowieka witruwiańskiego” Leonarda da Vinci, tekturowe podkładki formatu A4, plastelina, drewniany model człowieka w skali 1:10, modele przedmiotów w różnych skalach (np. krzeselka, łóżeczka z domku dla lalek, wózki dla lalek itp.).

CIĘPŁO, ZIMNO? MOJE KOLORY

CIĘPŁO, ZIMNO? MOJE KOLORY

PRZEBIEG ZAJĘĆ:

7.1

Z zestawu próbek materiałów: drewna (3 rodzaje, np. sosna, dąb, olcha), kamienia (3 rodzaje, np. granit, marmur, piaskowiec) każde dziecko wybiera próbkę, której dominująca barwa najbardziej mu się podoba.

7.2

Dzieci prezentują wybrane próbki, komentując swój wybór. Prowadzący zajęcia pomaga dzieciom przypomnieć sobie wiadomości o kolorach. Architekt prezentuje koło barw. Wyjaśnia, w jaki sposób kolor oddziałuje na człowieka.

7.3

Każde dziecko koloruje schemat wnętrza (przy wykorzystaniu różnych technik: malowanie, rysowanie, naklejanie kolorowych papierów, nakładanie pokolorowanej kalki itp.). Można wykonywać eksperymenty ukazujące, jakie kolory można uzyskać w wyniku mieszania barw.

7.4

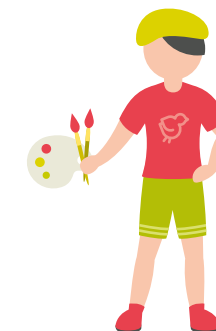
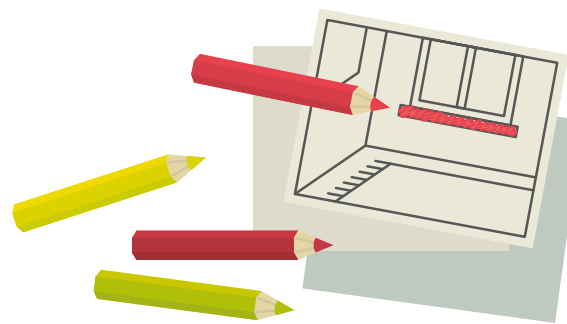
Dzieci zestawiają pokolorowane schematy obok siebie. Dyskutują na temat dominujących barw, zestawień kolorystycznych, możliwych funkcji wnętrz, w zależności od zastosowanych kolorów.

7.5

Architekt na wybranych schematach przedstawia wpływ światła dziennego i sztucznego na postrzeganie kolorystyki oraz jej związek z samopoczuciem. Wynikiem zajęć może być dyskusja na temat jakości środowiska edukacyjnego i konsultacja kolorystyczna wnętrz przedszkola.

CZAS TRWANIA ZAJĘĆ:

120 minut

PROWADZĄCY: nauczyciel, architekt.

CELE: zwrócenie uwagi na wrażenia barwne w najbliższym otoczeniu.

PROBLEMATYKA: zauważanie i nazywanie zjawisk barwnych; rozróżnienie odczuć związanych z materiałami nieprzetworzonymi (naturalnymi) i barwionymi sztucznie; postrzeganie barw w oświetleniu naturalnym i sztucznym; zmienność i subiektywność odczucia koloru oraz ich związek z samopoczuciem.

ZAGADNIENIA KLUCZOWE: światło naturalne i sztuczne, cień, barwa, materiały, kolorystyka od ciepłej do zimnej, kontrast, harmonia.

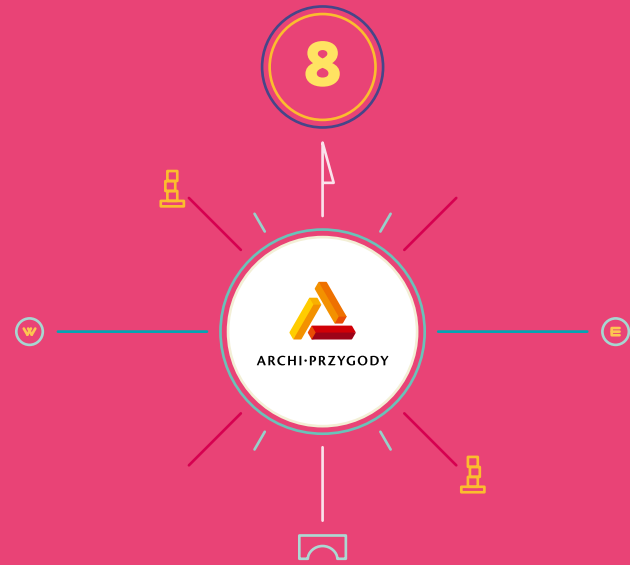
METODY PRACY: aktywizująca i problemowa.

FORMY PRACY: indywidualna, zespołowa.

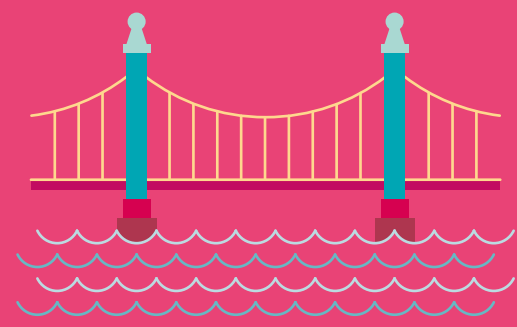
ŚRODKI DYDAKTYCZNE: zestaw przedmiotów (niemalowanych żadną farbą; drewniane klocki, próbki materiałów), wydruki schematów wnętrza w perspektywie, kredki, papier kolorowy, kalka, koło barw.

8

KONSTRUKCJE

KONSTRUKCJE

PRZEBIEG ZAJĘĆ:

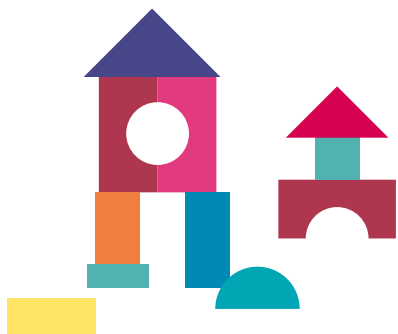
8.1

Architekt pokazuje dzieciom zdjęcia wybranych budowli, na przykładzie których omawia rozwiązania konstrukcyjne (zadając pytania i zachęcając do odgadywania, np. zabawa w kalambury). Dzieci poznają fundamenty, ściany, dachy, „wiszące” mosty i „pływające” budowle. Następnie architekt przeprowadza doświadczenie: na dwóch odsuniętych od siebie krzesłach kładzie cienką listwę; wszyscy obserwują zachowanie się listwy przy zmianie odległości pomiędzy krzesłami, a także obciążaniu listwy.

8.2

Prowadzący proponują ćwiczenia, pozwalające dzieciom doświadczyć na samych sobie sił działających w różnych konstrukcjach, np.:

- dzieci w kłęku podpartym wykonują na przemian: siodełko i koci grzbiet;
- „piramida”: dwoje dzieci kuca naprzeciw siebie w bliskiej odległości, kolejnych dwoje staje za każdym z nich, stanowiąc zabezpieczenie/przyporę, piąte dziecko asekurowane przez osobę dorosłą staje na kolanach kucających w ten sposób, że każda jego noga stoi na kolanach innego dziecka.

8.3

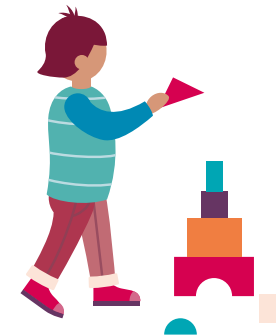
Dzieci w 3–4 osobowych grupach konstruują na tekturowych podkładkach wieże i mosty oraz lepią z gliny proste formy budowli.

8.4

Grupy prezentują budowle i omawiają rozwiązania konstrukcyjne i estetyczne. Dzieci oceniają, z jakiego materiału łatwiej się budowało, który rodzaj konstrukcji pozwala na wznoszenie różnych budowli. Obiekty zostają zestawione według podobieństw i kontrastów form (np. most i formy organiczne).

CZAS TRWANIA ZAJĘĆ:

120 minut

PROWADZĄCY: nauczyciel, architekt.

CELE: poznanie różnych rodzajów konstrukcji, uświadomienie wpływu materiałów budowlanych na formę architektoniczną; poznanie prostych technik budowania; poznanie warsztatu budowania formy zarówno w sposób „konstruktywistyczny”, jak „rzeźbiarski”.

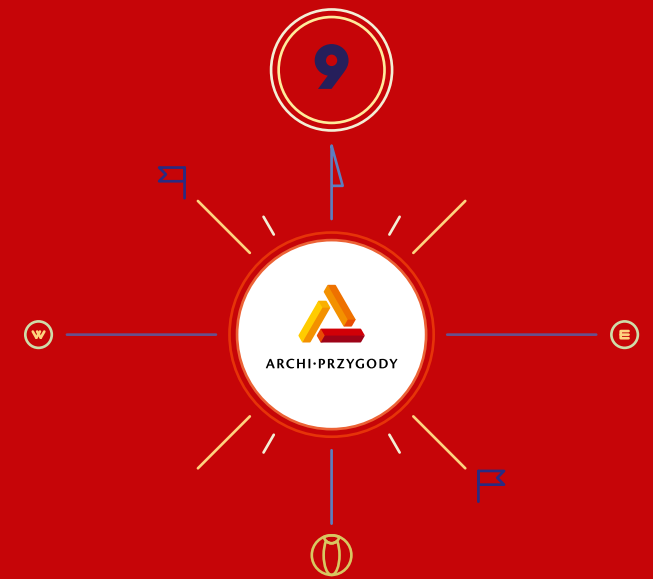
PROBLEMATYKA: jak to się dzieje, że budowle mogą nie tylko „stać”, ale i „wisieć”, „pływać” itp.

ZAGADNIENIA KLUCZOWE: materiały i konstrukcje, obciążenia, ścisnienie, rozciąganie, zginanie, wytrzymałość.

METODY PRACY: słowna, aktywizująca, praktycznego działania, problemowa.

FORMY PRACY: zespołowa, zbiorowa.

ŚRODKI DYDAKTYCZNE: zdjęcia wybranych budowli przedstawiające różne rozwiązania konstrukcyjne, płaska cienka listwa drewniana, tekturowe podkładki formatu A4, patyczki, plastelina, glina, papier, tektura, klej.

PRZEDSZKOLE I JEGO OTOCZENIE

PRZEDSZKOLE I JEGO OTOCZENIE

PRZEBIEG ZAJĘĆ:

9.1

Architekt pokazuje dzieciom mapę terenu przedszkola (w skali 1:200). Wspólnie z nauczycielem zaznaczają na mapie granice terenu, lokalizację budynku przedszkola, układ zieleni, drogi, ścieżki itp.

9.2

Spacer badawczy – dzieci porównują fizyczną przestrzeń z zapisami na mapie. Każde dziecko dostaje 10 chorągiewek, po 2 w każdym z pięciu kolorów (na oznaczenie miejsc: ścieżki i drogi – żółty, zieleń – zielony, miejsca do zabawy – czerwony, do nauki – niebieski, miejsca niewykorzystane – biały). Dzieci oznaczają różne funkcje, wbijając chorągiewki w odpowiednich miejscach w terenie.

Na małych mapach (wydruki A4) dzieci oznaczają te same miejsca flamastrem lub kredką w kolorze odpowiadającym kolorom chorągiewek (kropki, plamy, linie).

9.3

Po powrocie do sali dzieci oznaczają chorągiewkami na mapie (umieszczonej na płycie piankowej) miejsca o określonej funkcji, zastanawiają się, co można zrobić z miejscami „bez funkcji” (białe chorągiewki w terenie lub puste, nieoznaczone miejsca na mapie) i czy teren spełnia wszystkie potrzeby. W ten sposób powstaje uproszczony schemat funkcjonalno-przestrzenny terenu przedszkola, który może służyć do dalszych działań projektowych (np. założenie ogrodu edukacyjnego).

CZAS TRWANIA ZAJĘĆ:

120 minut

PROWADZĄCY: nauczyciel, architekt.

CELE: poznanie najbliższego otoczenia; uświadomienie sobie potrzeb, które powinno ono spełniać.

PROBLEMATYKA: funkcje i formy elementów najbliższego otoczenia, potrzeby społeczności, możliwości dokonywania zmian w otoczeniu.

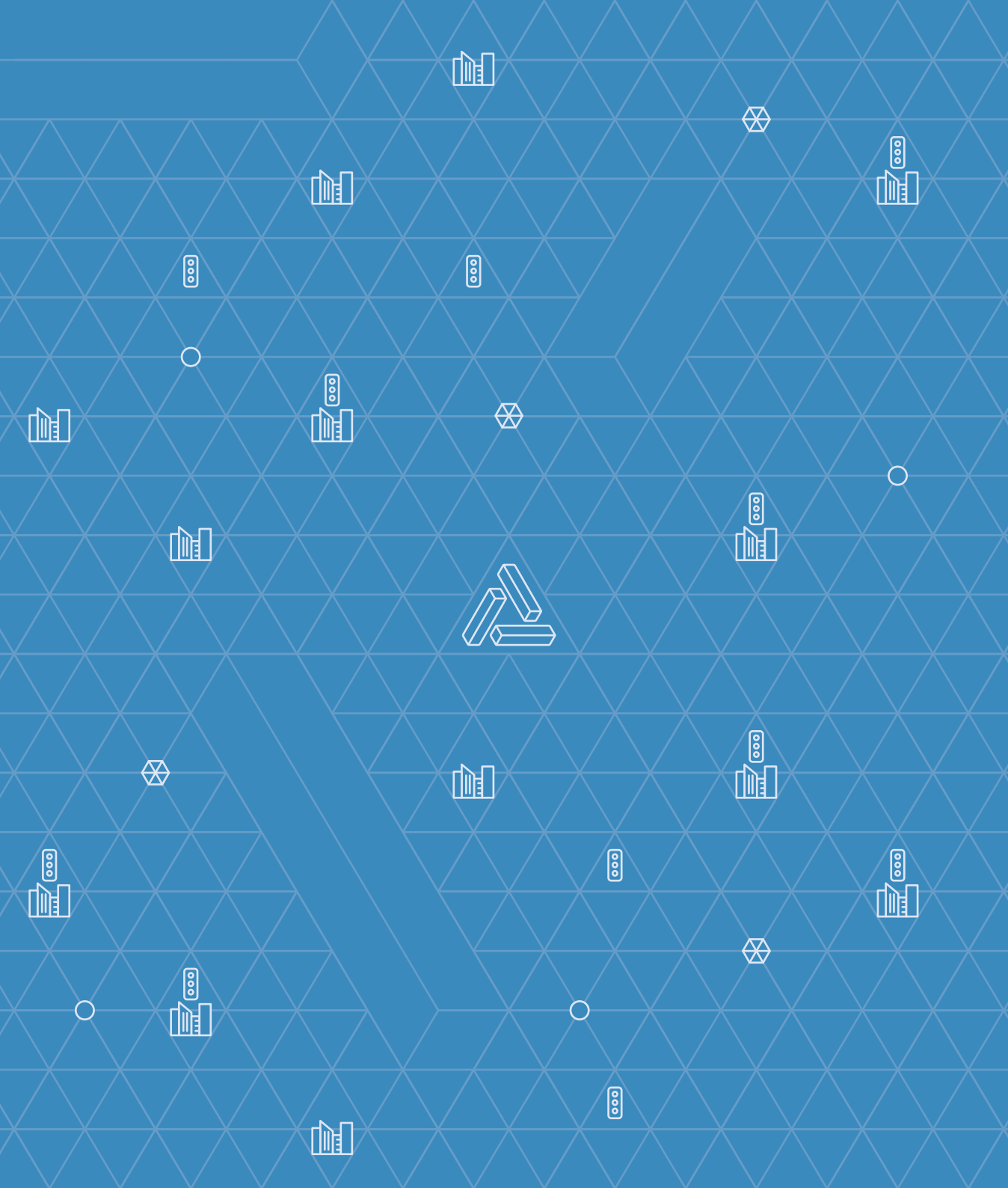
ZAGADNIENIA KLUCZOWE: potrzeby użytkowników a funkcje budynku lub terenu, formy realizacji tych potrzeb, wartości otoczenia, dokonywanie pozytywnych zmian w znanej przestrzeni, architektura krajobrazu, ogród edukacyjny.

METODY PRACY: obserwacja, aktywizująca, problemowa.

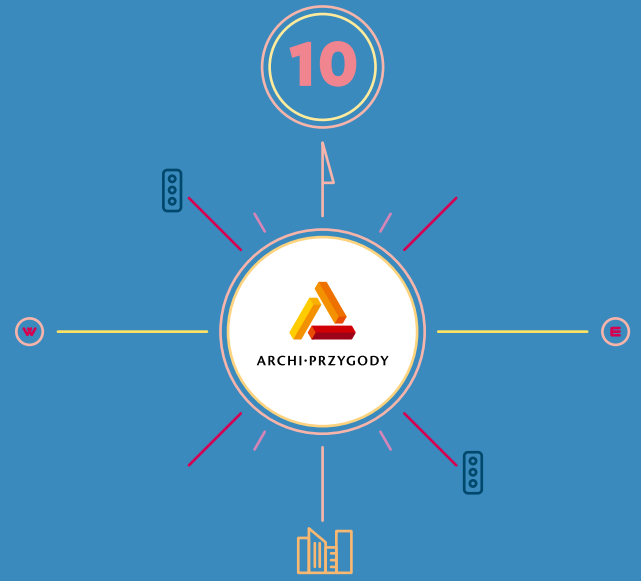
FORMY PRACY: indywidualna, zespołowa, zbiorowa.

POMOCE: flamastry lub kredki, chorągiewki w 5 kolorach (cztery kolory te same co flamastry lub kredki, piąty biały), duże chorągiewki (format A5) wykonane z patyczków i kolorowych kartek, małe chorągiewki wykonane z małych karteczek i wykałaczek, mapy terenu (wydruki A4), mapa sytuacyjno-wysokościowa w skali 1:200 terenu z budynkiem przedszkola, na miękkim podkładzie (styropian, płyta piankowa lub płyta korkowa), aparat fotograficzny, taśma malarska, tablica.

10

PRZYJAZNE MIASTO I MIEJSCOWOŚĆ

PRZYJAZNE MIASTO I MIEJSCOWOŚĆ

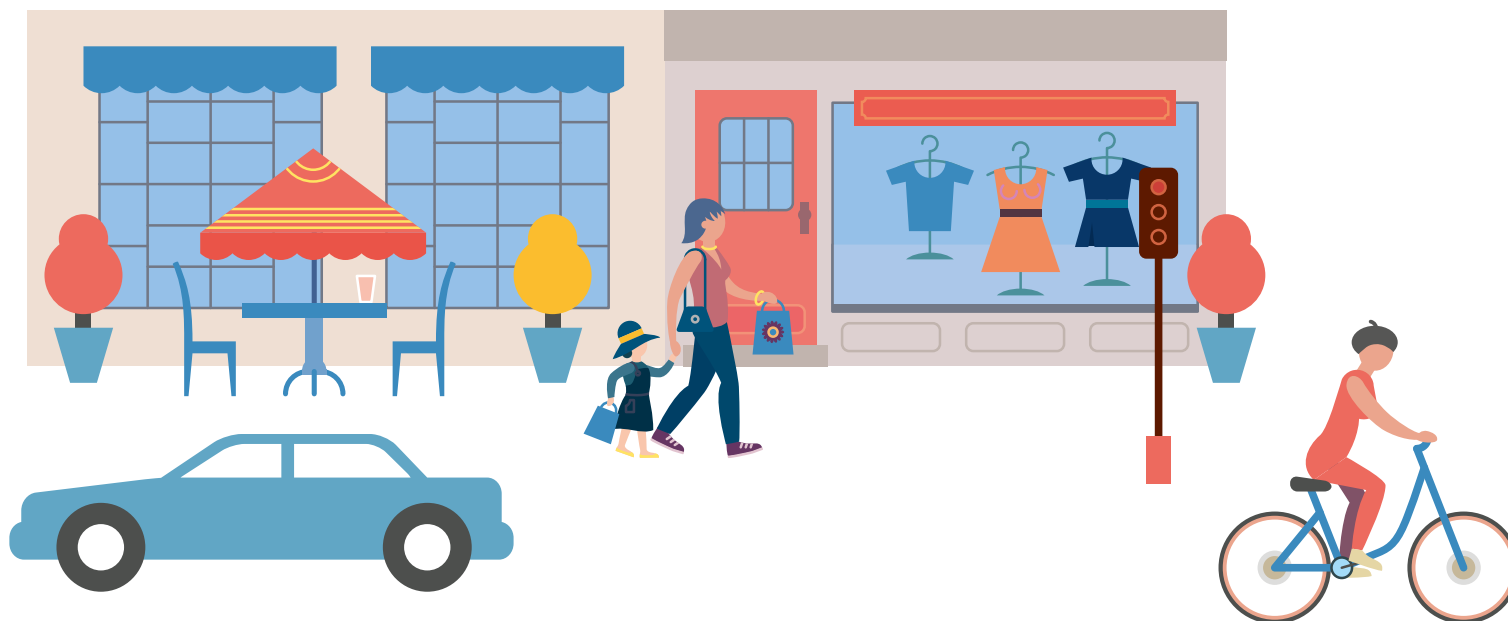
PRZEBIEG ZAJĘĆ:

10.1

Architekt opowiada o różnych funkcjach przestrzeni zurbanizowanej. Uczestnicy dyskutują na temat potrzeb mieszkańców i form realizacji potrzeb (np. domy, szkoły, biblioteki, parki i ogrody, ulice, aleje, place, szpitale, dworce, elektrownie).

10.2

Dzieci, na wyłożonych tekturą malarską polach na podłodze, układają (makiety, rysują) przyjazne miasto lub miejscowość. W trakcie pracy odbywają się negocjacje na temat lokalizacji i powiązań poszczególnych funkcji. Dzieci mogą przyjmować role mieszkańców i projektantów. Pracować można w zespołach (np. trzy makiety do porównania).

10.3

Wykończenie makiety, ze szczególnym uwzględnieniem powiązań przyrodniczych i komunikacyjnych. Burza mózgów, podsumowanie.

CZAS TRWANIA ZAJĘĆ:

120 minut

W realizacji tematu można wykorzystać makiety wykonane wcześniej (temat nr 5 – DOM I OGRÓD).

PROWADZĄCY: nauczyciel, architekt.

CELE: uświadomienie oczekiwań człowieka wobec środowiska zurbanizowanego, m.in. znaczenia przestrzeni publicznych i bliskiego codziennego dostępu do żywej przyrody.

PROBLEMATYKA: kształtowanie przestrzeni wielofunkcyjnej jako zdrowego środowiska, z jednoczesnym zapewnieniem dostępności dla wszystkich oraz ochrony zasobów naturalnych.

ZAGADNIENIA KLUCZOWE: ład przestrzenny, zrównoważona urbanizacja, kształtowanie krajobrazu, ochrona zasobów naturalnych, dostępność przestrzeni, partycypacja, styl życia, angażowanie profesjonalistów (np. do projektowania budynków, wnętrz, krajobrazu).

METODY PRACY: słowna, problemowa, aktywizująca.

FORMY PRACY: zespołowa, zbiorowa.

ŚRODKI DYDAKTYCZNE: tektura malarska, patyczki/plastikowe rurki do picia, kolorowy karton, flamastry, klej, zgromadzone materiały naturalne, np. żołądźcie, suszone rośliny, piasek itp., pudełka kartonowe, makiety z poprzednich zajęć.